

kolena pred gospoda in odgovori s skesanim glasom: „Oh, gospod, ti si vsegamogočen in pravičen; ti si, kteremu ljudje pravijo, Božji sin“. „Pojdi z menoj in bodi moj učenec“. „Gospod! z veseljem“. „Lukež, tako te hočemo imenovati; od zdaj bodeš ljudi loviti v mrežo moje cerkve in popisoval dela sina človeškega“. Joško Iskrač.

Bela pošast Landeškega grada na Frankolovem.

Národna pravlica.

Oče Jure in njegov sin sta tik grada celino kopala. Sin zagleda ravno pred seboj škrinjo svitlih dvajsetic, ktere so se ob soncu kaj lepo lesketale. Oče Jure ničesa ne vidi. Oj! kak mikajo sina dvajsetice; al oče mu je na poti; misli in misli, kako bi očeta odpravil, da bi sam vse dvajsetice pograbil; zadnjič si vendar eno izmisli in pošlje očeta po južino. Zdaj serne na dvajsetice kakor lačen volk na jagnje; grabi, deva v žepe in klobuk, celó srajco izsleče in v rokave baše. Že nima več kam devati; misli, kaj bi še s škrinjo storil; jo popade in jo hoče v neki skriven kraj zavleči, al bela pošast ga zgrabi v zatelnik in ga prekučne, da vse dvajsetice okrog po zemlji zažvenkljajo; premetuje ga po germovji sém in tje in zadnjič ga verže čez pečovje v globino ter reče z gromovitim glasom, da se strašno krog in krog odmeva: „Oj, nesrečni sin; ne tebi samemu, tudi očetu so bile dvajsetice namenjene; lahko bi bila najbogatejša na zemlji, ako bi ne bil jih očetu zavidal; tako pa naj čakajo tistega, kteri bo pobožnejši od tebe“. Taka naj se vsakemu godi, kteri svojemu sosedu ničesa ne privoši. Joško Iskrač.

Raztergana struna.

Na skali obraščeni z mahom sedim,
Poslušam studenca šumenje;
Odločen posvetnega hrupa želim
Zatreti serca hrepenjenje.

Zapeti krasoto zelenih dolin,
Zapeti nebá veličanstvo,
Sem hotel prepevati s stermih pečin
Zerečega brezna neznanstvo.

Premaga v ti priči me Minke obraz
In svit nje oči plamenečih,
Prešine vse ude ledeni mi mraz,
Vgasit' mi željá ni gorečih.

Udaril navdušen sem struno glasno:
„Od drage mi pevaj vesela!“
Nategnil jo v drugo že, s perstom močno,
Al ona je — žalostno pela.

Serce mi napolni neznan zdaj pogum,
Serdito udarim jo tretje; —
Raztergane strune grozivni se šum
Valí skozi tiho zavetje:

„Glasila ne bodem se v tvojih rokah,
Ne dala več milenih glasov,
Plakala bom z jekom po stermih gorah,
Presrečnih se spomnila časov“.

„Zvestobo prepevat' prisegla sem ti,
Ljubezen le ene device,
Le eni, si rekel, naj hvala glasi
Se 's serca globoke tamnice“.

„Nezvesta je tebi, ki ljubil si jó,
Zabila prisége goreče,
'S spomina je zbrisala pesem tvojó,
Vtopila jo v morje šumeče“.

„Na liro nategni zdaj strune nové,
Močnejše so strune — spomina,
Ne bodo raztergale reve hudé
In ne jih sercá bolečina“.

Nategnil na liro sem strune nové,
Na sivo usedel se skalo;
Z valovi se glasi čez skale podé —
Serce mi nemirno ostalo.

Dopisi.

Iz Marburga 6. sept. Nedelja „Angeljev varhov“ (4. dan t. m.) je bila za naše mesto res vélika nedelja. Svetli naš knez in škof gg. Anton Martin Slomšek so slovesno obhajali vhod v našo cerkev, ki je sedaj stolna cerkev lavantinske škofije kakor je naše mesto sedaj rezidenca preljubljenega vladika. Vem, da bojo „Novice“ iz boljše roke kakor je moja, dobile popis velike svečanosti, ki smo jo tó 3. in 4. dan t. m. obhajali, — za to Vam le to pišem, da, kar Marburg stoji, take slovesnosti še ni doživel; privrelo je gospóde in vernega slovenskega ljudstva že v saboto pred „véliko nedeljo“ toliko v naše mesto, da so bile tudi gostivnice vse tako polne, da dosti ljudi je moglo pod prostim nebom prenočiti. Naj nam mili Bog mnogo mnogo let ohrani ljubljene Gospoda, ki so vés mož po volji Božji!

Iz Lokavca na Goriškem 31. avgusta. A. Sl. — Preteklo je osem let, kar je zvonjenje v naši cerkvi omolknilo, in hvala Bogu! letos se je doveršilo, česar smo željno pričakovali. Dobili smo namreč kresni dan v naše veselje dva sicer ne velika, pa soglasno poječa zvonova, ktera je vžil sloveči ljubljanski zvonar, gosp. A. Samasa. Zapela sta prvi pot 31. avgusta in klicala pobožno ljudstvo v samotno že toliko let mutasto cerkev. — Kar se letošnje letine tiče, moram z žalostjo povedati, da nas suša menda huje stiska kod drugod. Belega žita se je malo pridelalo, krompirja bo tudi malo in v več krajih je začel že gnjiti; feržola smo prav malo nabrali, ker ga je vročina prezgodaj pritisnila; sená je bilo še precej, za vse drugo pa ne vemo kaj bo. Tudi turšica se je začela sušiti in senožeti so kakor popaljene, njive za repo in ajdo so ruse, kakor kadar se zorjejo. Z eno besedo, doslej kaže vse slabo!*) Nekteri uganjajo, da je za to tako slaba letina, ker mladost preveč muziko ljubi in prerada pleše; al tega ne pomislijo, da so taki oterpnjenci mnogo mnogo boljše in rodovitneje leta uživali v svoji mladosti, dasiravno jim je bilo skorajda veliko več mar za okrogle poskočnice, kakor današnji mladosti — vsaj naših krajev.

Iz Ljubljane. S serčnim veseljem naznanjamo, da prečastiti gospod Peter Hicinger, ki jih vsi naši bravci dobro poznajo, dosedaj fajmošter male farice podlipške, so povzdignjeni za fajmoštra in tehanta v Postojni.

Iz Ljubljane. Te dni smo v roke dobili prekrasni obraz velike gorenske planjave, obdane od malih humcov, že večjih hribov in najvišjih gorá, ki jo je zrisal slavni dunajski profesor Friderik Simony in na svetlo dal pod imenom „Panorama des nordkrainischen Beckens, nach der Natur gezeichnet und mit Erläuterungen versehen“. Več tednov se je izverstni umetnik na Golovcu ljubljanskem trudil, da je doveršil delo, ki je v tem Valvazorjevem bukvam „Ehre des Herzogthums Krains“ nekako podobno, da, kakor nobena dežela nima enakih bukev, kakor jih ima krajnska v Valvazorjevi knjigi, ravno tako nima nobeno mesto take panorame kakor jo ima Ljubljana sedaj v obrisu Simony-ovem. Slavni mojster je stal na prednjem Golovcu in kar je s tega mesta od gore sv. Ahacija okoli in okoli noter dalječ tje do gore sv. Valentina pogorja vidil in planjav, je s tanko natančnostjo obrisal, da kakor na gorah razločiš vsaki verhunc in vsaki greben, vsaki rob in vsako sotesko, vidiš na planem tudi vse na drobno kamor ti oči nesó. Zemljevid ta je potem takem čez sežen dolg in čevelj širok; pridjan mu je mičen popis, iz ktere ga bo bravec marsikaj zvedil, kar mu popred znano ni bilo, akoravno to imenitno okolico svoje dežele tudi dobro pozná. Cena prelepemu delu ni previsoka: 6 gold. veljá; dóbi se v gospod Lerherjevi bukvarnici. Ako umetna roka pomala (illuminira) ta obraz in se obesi potem v dosti pro-

*) Upamo, da se je tudi pri Vas na bolje obernilo, kar bolj pogostoma pohlevni dežuje. Vred.